

זאת חוקת התורה

הרב ש"נ רענן-קוק / ר"מ ומנהל ישיבת "מרכז הרב"

זאת חוקת התורה. חוקה חקקתי גורה גורתי
ואין לך רשות להרהר אחרי. (מדרש)

המיתה — העדר השלימות.
וטומאתה — ביטוי ההעדר.
וכל שהעדר גדול — ביטויה גדול.
לא הרי טומאת מת ישראל, שמטמא אף באהל.
כהרי טומאת עכו"ם, שאינו מטמא באהל.
ולא הרי טומאת מת, שמטמא טומאת שבעה.
כהרי טומאת נבלת, שאינו מטמא אלא טומאת ערב.
ולא הרי טומאת נבלת בהמה, שמטמאה במגע ובמשא.
כהרי טומאת נבלת עוף טהור, שאינה מטמאה במגע ובמשא.
ולא הרי טומאת נבלת עוף טהור, שמטמא בבית הבליעה.
כהרי דגים וחגבים שאינם מטמאין כלל.

זה הכלל:

כל שעריך חיינו מעולה ומשובח — גילוי העדרו גדול יותר.
כל שעריך חיינו נכבד — ביטוי העדרו קשה יותר.

הגמרא

והגמרא בסנהדרין צ"א: שואלת *

הגמרא

והגמרא בסנהדרין צ"א: שואלת:

"כתיב, בלע המות לנצח, וכתיב, כפי הנער, בן מאה שנה ימות."
האם ששם חמשה -- האם ק"ח

ומתרצת:

הגמרא

"כאן בישראל, כאן בעכו"ם."

שלמותן של ישראל — ביטויליהם המיתה בכלל.
שלמותן של עכו"ם: שלח עיניו ארבע ימים בלבד.

לחיי ראי

רצד

כי:

המיתה חסרון ואי-שלימות בישראל.
ואין המיתה חסרון ואי-שלימות בעכו"ם.

והכתוב אומר:

"וחרפת עמו יסיר" — עמו דייקא.

כי:

המיתה חרפה — בישראל.
ואין המיתה חרפה — בעכו"ם.

*

סודה של פרה אדומה.

טהרת טומאת מת.

ביטול גילוי העדר השלמות.

סילוק השפעת העדר השלמות.

וביאורו של רז זה,

שמור אך ורק — לשלמים.

כבמדרש חוקת:

"לך אני מגלה טעם פרה, אבל לאחרים חוקה".

לך — למשה.

לבעל השלמות המכסימלית. לבעל "ותחסרהו מעט מא".

ואילו אצל שלמה:

אע"פ ש"ויחכם מכל האדם", ואפילו מ"הימן" — זה משה.

בכל זאת:

"אמרת אחכמה והיא רחוקה ממני" — זה פרה.

כי:

לא בחכמה תליא מילתא, אלא בשלמות.

ורק למשה — נתגלה טעם פרה.

אבל לכל ישראל:

"חוקה חקקתי, גזירה גזרתי, ואין לך רשות להרהר אחריה".

(גרשם ע"י אחד מתלמידיו)